

തുറക്കുന്ന കണ്ണുകൾ

ബാബു പാരയൻകൽ

കുന്നിൻമുകളിലുള്ള ദേവാലയത്തിലേക്ക് ആളുകൾ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അവിടെ ഒരു ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷ തുടങ്ങാൻ പോകുകയാണ്. അന്തരിച്ച ജോൺ സാർ നാട്ടിൽ വളരെ മതിപ്പുള്ളവനായിരുന്നു. ആ നാട്ടിലെ ഏക ഹൈസ്കൂളിൽ ഹൈസ്കൂളിന്റെ 25 വർഷത്തിൽ കുടുതൽ സേവനമനുഷ്ഠിച്ച ആൾ. ഈ ആ നാട്ടിലുള്ള മികവെരും ജോൺ സാറിന്റെ ചുരലിൽ ചുടറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവരാണ്. സ്കേഡിലും സന്ദർഭാൽ കർക്കണ്ണസാഭാവവുമുള്ള ജോൺ സാറിന്റെ ശിക്ഷണത്തിൽ വളർന്നിട്ടുള്ളവർ നിലച്ചപോയിട്ടില്ല. സാറിന് മുന്നു പെൻസില്ലും ഒരു മകനുമാണ്. മക്കളെല്ലാവരും മൃതദേഹത്തിനു സമീപം ഇരിപ്പുണ്ട്. സഭയിലെ പ്രസിദ്ധനായ തിരുമേനി സാറിന്റെ ശുശ്രാവണങ്ങളെ പ്രകാരിച്ചിട്ടില്ല പ്രസംഗിക്കുന്നു. മകൻ പ്രകാശ് മൃതദേഹത്തിന്റെ മുഖത്തെക്കു നോക്കിയിരുന്നു. വളരെയധികം പുർഖകാല ഓർമ്മകൾ ആ മനസ്സിൽക്കൂടി ഒരു നിഖിഷം കടന്നുപോയി.

അപ്പൻ സ്കൂളിലേക്ക് എന്നും രാവിലെ സൈക്കിളിലായിരുന്നു യാത്ര. പക്ഷേ, അതേ സ്കൂളിലേക്കു പോകുന്ന തന്നെ ആ സൈക്കിളിൽ കയറ്റുകയില്ലായിരുന്നു. എല്ലാവരേയുംപോലെതന്നെ താനും സ്കൂളിൽ നടന്നുപോകണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഖിലും. എന്നാൽ ഈയു മകൾ നടക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിനില്ലെങ്കിലും അവരെ മുന്നിലിരുത്തിയായിരുന്നു മിക്ക ദിവസവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാര. പലപ്പോഴും താൻ അതാഗ്രഹിച്ചിരുന്നുകിലും ഒരിക്കലും അദ്ദേഹം തന്നെ ആ സൈക്കിളിൽ കയറ്റിയിരുന്നില്ല.

പ്രകാശ് ആ മൃതദേഹത്തിലേക്കു വീണ്ടും നോക്കി. അടഞ്ഞുകഴിഞ്ഞുവെന്നു തോന്തിയ ആ നയനങ്ങൾ തന്നെ കുഡാക്കാംവിധി തുറിച്ചുനോക്കുന്നതായി അയാൾക്കു തോന്തി. അയാൾ ആ മുഖത്തെക്കു സുക്ഷിച്ചു നോക്കി.

“നീ കൊലപാതകിയാണ്. സന്തം അപ്പുനെ കൊലപെടുത്തിയ മകനാണു നീ”.

അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. എല്ലാവരും മൃതദേഹത്തിലേക്കു നോക്കിയിരിക്കുന്നു.

പിനെ ആരാണ് തന്നോടു സംസാരിക്കുന്നത്?

അയാൾ വീണ്ടും മൃതദേഹത്തിലേക്കു നോക്കി. അടഞ്ഞിരുന്ന ആ കണ്ണുകൾ പതുക്കെ പാതി തുറന്ന തന്റെ മുഖത്തെക്കു ഉറ്റുനോക്കുന്നു.

“നീ കൊലപാതകിയാണ്. സന്തം അപ്പുനെ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നവൻ”.

മൃതദേഹം തന്നെ നോക്കി മുന്നിയിപ്പു നൽകി.

പ്രകാശ് ആ കൺപോളകളിലേക്കു നോക്കി. അവ ചലിക്കുന്നു! ഇപ്പോൾ ആ കണ്ണുകൾ മുഴുവനായി തുറന്നിരിക്കുന്നു! അയാൾ എഴുന്നേറ്റു ചെന്ന് ആ കൺപോളകൾ അടയ്ക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. സഹോദരി അയാളെ പുറകോടു പിടിച്ചിരുത്തി. അയാൾ മൃതദേഹത്തിന് അല്പംകൂടി അടുത്തായി ഇരുന്നു.

പ്രസംഗകൾ ജോൺ സാറിന്റെ ശുശ്രാവണങ്ങൾ വിവരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ ശ്രാമത്തിലെ ഏക ലൈബ്രറി സാറിന്റെ സംഭാവനയാണ്. സ്കൂളിനടുത്തായി മുന്നു സെന്റ് സ്ഥലം അതിനായി അദ്ദേഹം സന്തം പണം കൊടുത്താണ് വാങ്ങിയത്. ലൈബ്രറിയിലെ മിക്ക പുസ്തകങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവനയാണ്. വളരെയധികം വായിക്കാറുണ്ടായിരുന്ന സാറിന്റെ പുസ്തകഗ്രഹണത്തിൽ വിശേഷാത്തര കൃതികൾ യാരാളമായിരുന്നു. വീഡിലും ഒരു വലിയ ഷേർഫു നിരീയ പുസ്തകങ്ങളായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ താൻ അപ്പുനെ പ്രീതിപെടുത്താനായി ആ പുസ്തകങ്ങളിലെ പൊടി തുടച്ചു വുത്തിയാക്കുന്നതു കണ്ണ് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു, “നിങ്ങൾ അതെടുത്തു വായിക്കുന്നതു ശീലമാക്കിയാൽ അതിൽ പൊടി പിടിക്കില്ല” പ്രകാശ് ഓർത്തു.

അമ്മ മിഡിൽസ്കൂൾ ടീച്ചറായിരുന്നു. റിടയർമെന്റീനുശേഷം നടക്കാനിറങ്ങുമ്പോൾ രണ്ടുപേരും ഒന്നിച്ചാണ് പോകുന്നത്. എന്നാൽ റിടയർ ചെയ്ത് അധികം താമസിയാതെതന്നെ അമ്മ തങ്ങളെ വിട്ടു പിരിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അപ്പുനെ ഏകാന്തര വല്ലാതെ ബാധിച്ചു. പുസ്തകങ്ങളോടു കുടുതൽ ഇണങ്ങുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൂടിയും കുറിച്ചു വായിച്ചതിനുശേഷം വിദ്യരത്തിലേക്കു മിച്ചികൾ നട്ടു വെറുതെയിരിക്കും.

മക്കളെല്ലാം വിദേശത്തായതിനാൽ അയൽപ്പക്കത്തുള്ള കൂഷ്ണാൻകുട്ടിയുടെ മകൻ സുരേഷാണ് മികവാറും സഹായത്തിനെത്തുക. ജോൺ സാറിന്റെ പെൻസില്ലെല്ലാവരും കുടുംബമായി ശർഹിലാണെങ്കിലും വർഷത്തിൽ ഒരിക്കലെല്ലാം അവധിക്കു വരാറുണ്ട്. എന്നാൽ പ്രകാശ് അമേരിക്കയിലാണ്.

ഭാര്യ ഡോക്ടറായതിനാൽ എപ്പോഴും തിരക്കിലാൻ. വർഷത്തിലൊരിക്കലെകിലും കുറച്ചു ദിവസം അപ്പെൻഡിക്സ് അടുത്തുവന്നു നിൽക്കുമ്പോൾ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിലും പ്രായോഗികമായിട്ടില്ല.

പ്രകാശ് വീണ്ടും അപ്പെൻഡിക്സ് മുവത്തേക്കു നോക്കി. ആ കണ്ണുകൾ അങ്ങനെന്തെന്ന കിടക്കുന്നു. അല്പപം മുന്നേ എങ്ങനെന്നയാണ് ആ കണ്ണുകൾ തുറന്നുവന്നത്? തനിക്കു തോന്തിയതാണോ? അതോ, അപ്പെൻഡിക്സ് ലൈ? ദേവാലയത്തിന്റെ പട്ടണത്താറുവശത്തു വിശാലമായി തുറന്നിട്ടിരിക്കുന്ന വാതിലിൽക്കൂടി ഒഴുകിയെതിരിയ മുളകാറിൽ അപ്പെൻ പുതപ്പിച്ചിരുന്ന തുണിയുടെ അറ്റം ഇളക്കിയാടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അയാൾ ആ മുവത്തേക്ക് മൂമ്പെട്ടാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പെൻഡിക്സ് മുവത്തേ മാംസപേശികൾ വലിഞ്ഞു മുറുക്കുന്നു. അയാൾ കുറച്ചുകൂടി സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതാം, ആ കണ്ണുകൾ വീണ്ടും തുറക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു! തനെ തുറിച്ചു നോക്കുന്നു! “നീ കൊലപാതകിയാണ്. അപ്പെൻ ശാസം മുട്ടിച്ചു കൊന്നവൻ. ഈ ക്രൂരകൃത്യത്തിന് നിന്ന് കൈങ്ങനെ മനസ്സു വന്നും. നിനെ താൻ സ്നേഹിച്ചിട്ടു മാത്രമെയുള്ളേണ്ടുണ്ടോ”. പ്രകാശിനെ വിയർക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ ചുറ്റും നോക്കി. ആരും തനെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവരും അപ്പെൻഡിക്സ് മുവത്തേക്കാണ് നോക്കുന്നത്. അപ്പെൻ താൻ കൊല്ലുകയായിരുന്നോ? അതെ! ആർക്കും അറിയാത്ത ആ സത്യം ഇപ്പോൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞാലോ? പരസ്യമായി കുറ്റം ഏറ്റുപറഞ്ഞാലോ? അപ്പെൻഡിക്സ് കണ്ണുകൾ തനെ സുക്ഷിച്ചു നോക്കുന്നു.

അയാൾ വീണ്ടും എഴുന്നേറ്റ് ആ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി അടയ്ക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. സഹോദരി അയാളെ വീണ്ടും പിടിച്ചിരുത്തി. പ്രകാശിന്റെ മുഖം വിയർത്തേണ്ടുകൂന്തു കണ്ടിട്ടാവാം സഹോദരി ഒരു തുവാലയെടുത്തു നീട്ടി. അയാൾ തന്റെ മുഖം വീണ്ടും വീണ്ടും തുടച്ചു. അയാളുടെ ഹൃദയമിടപ്പെട്ട കൂടിക്കുടി വന്നു.

അപ്പെൻ സാധാരണപോലെ നടക്കാനിടയിയതാണ്. വഴിയിൽ ഒരു കല്ലിൽ തട്ടി വീണു. വിവരമറിഞ്ഞ ഓടിയെത്തിയ സുരേഷാണ് പിടിച്ച് വീടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കിയത്. പ്രത്യേകിച്ച് കുഴപ്പമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചെറിയ തലവേദന ഉണ്ടായി. വേദന കലശലായപ്പോൾ കൂഷ്ഠം കൂടിയും സുരേഷും കൂടിയാണ് ആശുപത്രിയിൽ കൊണ്ടുപോയത്. സ്കാൻ ചെയ്തപ്പോൾ രക്തസ്രാവമുണ്ടാകുന്നതുകൊണ്ട് പല കാര്യങ്ങളും ക്രമീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞാണ് താൻ എത്തിയത്.

ആശുപത്രിയിൽ അപ്പെൻ അബോധാധാവസ്ഥയിലായിരുന്നു. മരുന്നുകൾ ഡോക്ടർമാർ മാറി പരിശോധിച്ചു. ഒരാഴ്ചയാപ്പോൾ അപ്പെൻ ബോധം തിരിച്ചുകിട്ടി. ഏതാനും വാക്കുകൾ സംസാരിക്കാൻ തുടങ്ങി. തനെ കണ്ടതിന്റെ സന്ദേശം ആ മുവത്തു പ്രകടമായിരുന്നു. അങ്ങനെ അടുത്തിരുന്നപ്പോഴാണ് ഡോക്ടർ റിംഗിക്കുള്ളതുകൊണ്ട് പല കാര്യങ്ങളും ക്രമീകരിക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസംകൂടി കഴിഞ്ഞാണ് താൻ എത്തിയത്.

“ഉടനെ വീടിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കുമോ ഡോക്ടർ?” താൻ അപ്പെൻഡിക്സ് കാരുവിവരങ്ങൾ ആരാൺതു കൊണ്ട് ഡോക്ടറോടു ചോദിച്ചു

“എങ്ങനെ കൊണ്ടുപോകണമെന്നാം ആഗ്രഹിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹം അപകടനില തരണം ചെയ്തിട്ടില്ല. തലയിൽ രക്തസ്രാവം നിയന്ത്രണത്തിലായെന്നു പറയാറായിട്ടില്ല”.

തന്റെ ഭാര്യ എന്നും വിളിച്ചു കാരുങ്ങൾ അനേകം ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ചോദിച്ചു, “ഈനിയും അവധി നീട്ടുമോ?”

അവർക്കു വീടിൽ കൂട്ടികളെ നോക്കേണ്ടതുകൊണ്ട് ഝീനിക്ക് നേരത്തെ അടയ്ക്കുകയാണ്. ഓരോ ദിവസം കഴിയുംതോറും ഭാരുത്തു അമർഷം കൂടിവന്നു. അടുത്ത ദിവസം അപ്പെൻഡിക്സ് നില വഹിക്കുന്നു. മക്കളുണ്ടാവരും അപ്പെൻഡിക്സ് കേഷമം തിരക്കി അടുത്തുതന്നെയുണ്ട്.

ഒരു ദിവസം ഡോക്ടർ മുറിയിലേക്കു വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “അപ്പെൻഡിക്സ് മന്ത്രിഷ്കമരണം സംഭവിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇപ്പോൾ വെള്ളിലേറ്റിൽ തുണ്ണി ജീവൻ കിടക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. ഇനിയും ഇങ്ങനെ കിടത്തണ്ണോ?”

താൻ ഡോക്ടറോടു കാരുങ്ങൾ വീണ്ടും തിരക്കി.

“ഒന്നും പറയാൻ കഴിയില്ല. ചിലപ്പോൾ ഒരു ദിവസം, ഒരു പക്ഷേ ഒരാഴ്ച, ചിലപ്പോൾ ഒരു മാസം.....

അനിശ്ചിതത്തിന്റെ ദിവസങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷിൽ പേഡ്.സി.യു.വിംഗ് അടുത്തായി ഒരു മുറി വാടകയ്ക്ക് എടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് മക്കളുണ്ടാവരും അപ്പെൻഡിക്സ് കേഷമം തിരക്കി അടുത്തുതന്നെയുണ്ട്.

ഒരു ദിവസം ഡോക്ടർ മുറിയിലേക്കു വന്നിട്ടു പറഞ്ഞു, “അപ്പെൻഡിക്സ് മന്ത്രിഷ്കമരണം സംഭവിച്ചിരിക്കയാണ്. ഇപ്പോൾ വെള്ളിലേറ്റിൽ തുണ്ണി ജീവൻ കിടക്കുന്നു എന്നു മാത്രം. ഇനിയും ഇങ്ങനെ കിടത്തണ്ണോ?”

“അപ്പോൾ ഇനി പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വകയില്ലോ, യോക്കും?” മുതമകൾ ഷേർലിയായിരുന്നു ചോദിച്ചത്.

“തൊണ്ണൂറിരെയാനുതു ശതമാനം പ്രതീക്ഷയ്ക്കു വകയില്ല. ചുരുക്കം ചില സംർഭങ്ങളിൽ മാത്രം ചിലർ വളരെ നാളുകൾക്കുശേഷം ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവന്നിട്ടുണ്ട്”.

“സ്ത്രീകൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. ദൈവം അപ്പുനെ രക്ഷപ്പെടുത്തും” ഇളയ മകൾ റീനയാണുതു പറഞ്ഞത്. വീണ്ടും ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി.

എൻ ദിവസം ഭാര്യ വിളിച്ചിട്ടു ചോദിച്ചു, “നിങ്ങൾ എന്തു തീരുമാനിച്ചു? തിരിച്ചു വരാൻ ഉദ്ദേശമുണ്ടോ? ഇനി അപ്പുനു രക്ഷയെന്നാണുമില്ല. എന്തിനു കിടത്തി കഷ്ടപ്പെടുത്തണം? ആ വെൺ്തിലേറ്റർ എടുത്തു മാറ്റിയാൽ കാര്യങ്ങൾക്കൊരു തീരുമാനമാകും”.

“റിസ്റ്റി, റിനക്കെങ്ങനെന്ന ഇങ്ങനെന്നെന്നുകൊണ്ടു പറയാൻ കഴിയുന്നു?” താൻ ദേഹ്യപ്പെട്ടു.

“നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടംപോലെ പെങ്ങെന്നാരുടെ കുടെ കഴിഞ്ഞൊള്ളു. എന്നാൻ മക്കളെയുംകൊണ്ട് എങ്ങനെന്നെങ്കിലും ജീവിച്ചുകൊള്ളാം”. ഭാര്യ റിസ്റ്റി കരഞ്ഞുകൊണ്ടാണു പോൻ വെച്ചത്.

അടുത്ത ദിവസം രാവിലെ യോക്കും തന്നെ അനോഷ്ടിച്ചതായി അറിഞ്ഞു.

താൻ യോക്കും മുറിയിലേക്കു ചെന്നു.

“ഇരിക്കു”. യോക്കും സാഗതം ചെയ്തു.

“എന്താ യോക്കും അനോഷ്ടിച്ചത്?”

“ഭാര്യ അമേരിക്കയിൽ യോക്കുംണ്ടോ? എന്നാനുണ്ടില്ലോയിരുന്നു. പുള്ളിക്കാരി എന്ന രാവിലെ വിളിച്ചിരുന്നു. ജോൺ സാറിന്റെ വിവരങ്ങൾ തിരക്കാനായിരുന്നു വിളിച്ചത്. കാര്യങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ വെൺ്തിലേറ്റർ റിമുവ് ചെയ്യുന്നതിന്റെ പോസിബിലിറ്റിയെപ്പറ്റിയാണ് ചോദിച്ചത്. അതിനു താങ്കളെ വോധ വത്കരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണു സംസാരിച്ചത്”.

“യോക്കും.....അത്...”

“നോക്കു! മന്ത്രിഷ്കമരണം സംഭവിച്ച ഒരാൾ ജീവിതത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവരുന്നത് സാധാരണയല്ല. പിന്നെ സാറിനിപ്പോൾ ഇത്രയും പ്രായവുമുണ്ടാലോ. താങ്കളുടെ ഭാര്യ പറഞ്ഞതിൽ കാര്യമുണ്ട്. സമയം നീട്ടുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. താങ്കൾ സമ്മതിക്കയാണെങ്കിൽ.....വെൺ്തിലേറ്റർ എടുത്തു മാറ്റാം. താങ്കൾക്കു താമസിയാതെ തിരിച്ചുപോകുകയും ചെയ്യാം”.

“യോക്കും എന്റെ സഹോദരിമാർ ആരും സമ്മതിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല”.

“അവരോടിക്കാരും പറയണമെന്നില്ലല്ലോ. ആലോച്ചിച്ചു പറയുക”.

അനു രാത്രി തനിക്കുറങ്ങാനായില്ല. തിരിഞ്ഞു മരിഞ്ഞു കിടന്നു. അപ്പെൻ്റെ കാര്യത്തിൽ ഇനി പ്രതീക്ഷ വേണ്ടെന്നല്ല യോക്കും പറഞ്ഞത്. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ ഇനി എത്ര നാൾ കുടൈയിരിക്കാൻ മക്കൾക്കാകും? പെൻമകൾ നിൽക്കാമെന്നു പറഞ്ഞാലും അവരുടെ ഭർത്താക്കന്നാർ സമ്മതിക്കണേണ്ടോ? അവരുടെ മക്കളെ ആരു നോക്കും? തനിക്കും തിരിച്ചുടനെ പോകേണ്ടതല്ലോ?.....പ്രതീക്ഷയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ ഇങ്ങനെ വെറുതെ കിടത്തി കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്നതെന്നിന്?

രാവിലെ താൻ യോക്കും മുറിയിലെത്തി സമ്മതമരിച്ചു.

പതിനൊന്നു മൺഡായപ്പോൾ തന്നെയും കുട്ടി യോക്കും എ.സി.യു.വിലേക്കു ചെന്നു. മറ്റാരു യോക്കും ഒരു നേഴ്സും അവിടെ കാത്തുനിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

“എടുത്തുകൊള്ളു”.

താൻ ആദ്യം അപ്പെൻ്റെ കാലിൽ തൊട്ടു വന്നിച്ചു. എന്നിട്ട് അപ്പെൻ്റെ മുവത്തേക്കു നോക്കി. കണ്ണുകളിൽ അപ്പും നിശ്ചലനായി കിടക്കുന്നു.

താൻ പതുക്കെ യോക്കും സഹായത്തോടെ വെൺ്തിലേറ്റർ എടുത്തു മാറ്റി. സൗകര്യങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി.

നേഴ്സ് ഉപകരണങ്ങളല്ലാം എടുത്തുമാറ്റിയപ്പോൾ താൻ അപ്പെൻ്റെ മുവത്തേക്കുതന്നെ നോക്കി നിന്നു. പെട്ടെന്നാണുതു സംഭവിച്ചത്! അപ്പെൻ്റെ കണ്ണുകൾ പതിയെ തുറന്നു വന്നു! തന്നെ സുക്ഷിച്ചു നോക്കി. മുവത്തെ മാംസപേശികൾ വലിഞ്ഞു മുറുകുന്നു. അപ്പും തന്നോടു സംസാരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണോ?

“അപ്പോ!” താൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു.

“അപ്പനു ജീവനുണ്ടായിരുന്നു”. തന്റെ ഉള്ളിൽനിന്നും ആരോ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

“ധോക്കർ, അപ്പനു ജീവനുണ്ടായിരുന്നു. അതാ കണ്ണുകൾ തുറന്നിരിക്കുന്നു”.

അടുത്തു നിന്ന ധോക്കർ താൻ തോണി വിളിച്ചു.

“ആ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി അടച്ചാളു. ചിലപ്പോഴാക്കെ ഇങ്ങനെയാണ്. ചിലർ വെർഡിലേറ്റർ മാറ്റുന്നോൾ കണ്ണു തുറക്കാറുണ്ട്”.

പ്രകാശ് എഴുന്നേറ്റ് ആ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി അടച്ചു.

“നിന്നെങ്കനോ? അവിടെയിരിക്കും”. സഹോദരി അയാളെ വീണ്ടും പിടിച്ചിരുത്തി.

ശവസംസ്കാര ശുശ്രൂഷകൾക്കുശേഷം ദേവാലയത്തിന്റെ പടിഞ്ഞാറുവശത്തു വന്ന് അയാൾ ഒരു കോൺക്രീറ്റ് തുണിൽ ചാരിയിരുന്നു. അങ്ങകലെ ചട്ടവാളത്തിൽ സുരൂൻ അസ്തമിക്കുന്നു. അയാൾ ആ ചുവന്ന സുരൂനിലേക്കു സുക്ഷിച്ചുനോക്കി. അതിന് അപ്പൻ മുവച്ചരായയുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിമുറ്റത്തെ മതിലിൽ എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്ന വാചകത്തിലേക്കു പ്രകാശ് സുക്ഷിച്ചു നോക്കി.

“മനുഷ്യൻ്റെ പ്രയത്ക്കമാക്കുയും അവൻ്റെ വായ്ക്കുവേണ്ടിയാകുന്നു; എകിലും അവൻ്റെ കൊതിക്കു മതിവരുന്നില്ല”.

അയാൾ ആ ബൈബിൾ വചനത്തിലേക്കു വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി. ആരോ പുറകിൽ നിന്നു ചിരിക്കുന്നതുപോലെ അയാൾക്കു തോന്തി.

ജനക്കുടം മിക്കവാറും പിരിഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. അയാൾ ദേവാലയത്തിന്റെ കിഴക്കുഭാഗത്തെ വഴിയിൽക്കൂടി താഴ്വാരത്തിലേക്കു നടന്നു. ദേവാലയത്തിന്റെ അതിർവരമ്പു വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന വലിയ മതിലിൽ മറ്റാരു വാചകം വലുതായി എഴുതിവച്ചിരിക്കുന്നു.

“എല്ലാം വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള തത്ത്വാടിൽ മനുഷ്യാ നീ മറന്നുപോകുന്നതു മുൻതലമുറകളുടെ സംഭാവനയാണ്”.

അയാൾ അവിടെ നിന്ന് ആ മതിലിലേക്കു സുക്ഷിച്ചു നോക്കി. ആ മതിലിൽ അപ്പൻ്റെ മുവം തെളിഞ്ഞു വന്നു. ആ കണ്ണുകൾ അതാ വീണ്ടും തുറന്നിരിക്കുന്നു. അയാൾ ആ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മി അടയ്ക്കാനായി മതിലിലേക്കു ഓടിയടുത്തപ്പോൾ ആ ഇടവഴിയിൽ ഇരുട്ടു വീണ്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.